

ငွေရည်ဖွဲ့

(ခွင်ထူးပန်)

ထိုပန်းကလေး မချိုးစေချင်

ထိုပန်းကလေး မညှိုးစေချင်
ခွင့်ထူးပန် (ငွေရည်ဖွဲ)
အပိုင်း ၁

"ဟဲ့ မိဂျမ်း လာဦး ..."

မနက်စောစော အလောတကြီး ခေါ်သံကြောင့် ပန်းအိမ် အရှေ့သို့ ပြေး
ထွက်လာခဲ့သည်။

"ကိုကြီး ပန်းအိမ်ကို ဘာခိုင်းဖို့လဲ ..."

"တိတ်စမ်း ... ဘာကိုကြီး ဘာပန်းအိမ်လည်း ဒီအိမ်မှာနင်နေရင် ငါပေး
ထားတဲ့ နာမည်နဲ့ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း နင်လုပ်ရမှာပဲ နောက်ဘယ်တော့မှ
ပန်းအိမ်လို့ မထွက်စေနဲ့ နင့်ကိုပြောပေါင်းများပြီ နင်မေ့တာလား မိဂျမ်း ...
နင့်မှာဦးနှောက် မပါဘူးလား"

ခေါင်းကို လက်ညှိုးနဲ့ ကြမ်းတမ်းစွာထိုးကာ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောလိုက်တဲ့
အစ်ကိုဖြစ်သူ စကားကြောင့် ပန်းအိမ်မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တို့ ဝေ့
တက်လာခဲ့သည်။ ဒါလား အစ်ကိုပီသတာ။ အစ်ကိုကြီးအဖေရာ အစ်မကြီး
အမိရာတဲ့ အစ်မကြီးကမှ မိန်းကလေးမို့ မိခင်စိတ် ရှိဦးမယ်။ အစ်ကို
ကတော့။ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေ ပြောခဲ့တာနေမှာ မောင်ကောင်းစား
ရင် နှမမီးဖိုချောင် နှမကောင်းစား မောင်အိမ်ဦးခန်းဆိုတာ။ အခုတော့ သူမ
အစ်ကိုကြောင့် မီးဖိုချောင် ရောက်တဲ့အပြင် အရင်က အိမ်ကြီးရဲ့
အရှင်သခင် မိဘနှစ်ပါးရှိစဉ် အားလုံးက အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေး

ပြီး လှလှပပ နုနုရွရွလေး နေခဲ့သူ နာမည်ကိုအစ ပန်းမုအိမ်ဆိုပြီး လှပတဲ့ နာမည်လေးနဲ့ တကယ့်ကို မင်းသမီးလေးက အခုများတော့ မိဘတွေ ဆုံးရှုံး တဲ့အပြင် တစ်မအေတည်းမွေးတဲ့ အစ်ကိုအရင်းဆီမှာ ကျွန်သာသာ နေနေ ရသူ။ ယောင်းမဖြစ်သူရဲ့ အပြောကို ခံနေရသူ။ ပန်းမုအိမ်အစား မိဂျမ်းဆို တဲ့ နာမည်ကို ရရှိခဲ့ရသူ။ အမွေဆိုင်အိမ် အမွေဆိုင် လုပ်ငန်းတွေ အားလုံး ကို အစ်ကိုဖြစ်သူက လက်ဝါးကြီး အုပ်ခဲ့သည်။ မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားချိန် သူမအသက်က ၁၄နှစ် ရှစ်တန်းတက်နေတုန်း ရှိသေးသည်။ ထိုအချိန် ကို ကြီးက ဘွဲ့ရပြီး၍ ဖေဖေလုပ်ငန်းကို ကူလုပ်ပေးနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူမကို ဖေဖေနဲ့ မေမေက အသက်ကြီးမှ မွေးတော့ ကိုကြီးနဲ့ အသက်အရမ်း ကွာခဲ့ သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူမအခုလို ဖြစ်နေရတာ။ ကျောင်းလည်း ဆက် တက်ခွင့် မရခဲ့။ ရှစ်တန်း နှစ်ဝက်လောက်မှာပင် နားခဲ့ရသည်။

"မိဂျမ်း နင့်မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ငါပြောတာတွေ နင်မကြားဘူး လား ငါ့ရှေ့ နင်လာမငိုနဲ့ ငါ့မှာ နင့်ကိုသနားစိတ် မရှိဘူး မလွဲသာလို့ နင့်ကို ငါ ဒီမှာဆက်ခေါ်ထားတာ အသက် ၂၂နှစ် ရှိနေတဲ့ နင့်အရွယ်က အပြင်မှာ နေလို့ ရနေပြီ ..."

ညီမအရင်းကိုတောင် အပြင်မှာထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ရက်တဲ့အစ်ကို ...။ ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ အငွေသက်။ ရှေ့နေကြီးရဲ့ ပြောစကားအရ သူမအသက် ၂၃နှစ် ရောက်ရင် လုပ်ငန်းတစ်ဝက်နဲ့ ဤအိမ်ကြီးကို သူမရမည် ဆိုတာကို ကိုကြီး နဲ့ တီးတိုးပြောချိန် ကြားလိုက်ရတာကြောင့် သူမ နေနေတာပါ။ ပစ္စည်းတွေ မက်လို့မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကိုတော့ သူမပိုင်ချင်သည်။ ဒါမှ မိဘတွေရဲ့ အငွေသက်နဲ့ လုံခြုံတယ်လို့ ခံစားရမှာပြီးတော့ ကိုကြီးကိုလည်း သူမသံ ယောဇဉ် ရှိပါသည်။ နောက်တစ်ခုက သူမလို အလယ်တန်းတောင် ပြီးဆုံး အောင် မတက်ခဲ့ရတဲ့ သူအတွက် အပြင်ဘဝမှာ နေဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။

"ပန်း ... ဟို မိဂျမ်းကို ခိုင်းချင်တာရှိရင် ခိုင်းပါသခင် မိဂျမ်းလုပ်ပေးပါ့မယ် အပြင်မှာ နေဖို့ဆိုတာ ..."

မတက်သာတဲ့အဆုံး ပန်းအိမ်စိတ်တွေ ပြန်လျှော့ကာ စကားကို ကောင်းမွန်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်သားပဲ ကိုကိုရယ် သူ့လိုလူ အပြင်မှာသွားနေရင် ဘာလုပ်တတ်မှာမှတ်လို့ တောင်းစားရုံ ရှိမှာပေါ့ ပညာကမတတ် ရုပ်ကလေးကတော့ သနားကမားလေးပါ မိအတွက် ခိုင်းဖက်လေးလည်း ရနေတာပဲ ..."

အနားရောက်တာနဲ့ ရွဲစောင်းကာ ပြောနေတဲ့ ယောင်းမဖြစ်သူ စကားကို စိတ်ထဲထားမနေတော့။ ဒီပုံစံ ဒီအချိုး ဒီစကားမျိုး ကြားခဲ့ရတာ ရှစ်နှစ်လောက်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။

"အင်း မိအကြောင့်ပဲ ကိုကိုက ဒီဟာမကို ထားနေတာ မဟုတ်ရင်တော့ ..."

"မိသိပါတယ် ကိုကိုရယ် ဟင်းဟင်း ..."

ပြောလည်းပြော ရဲတောက်နေအောင် ဆိုးဆေးတင်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို တွန့်ချိုးကာ ရယ်လိုက်သေးသည်။

"ဪ ငါပြောမယ်ဆိုတာ မေ့နေတယ် ဒီနေ့အိမ်ကိုသေချာ သန့်ရှင်းရေးလုပ် ညနေစာကို ကောင်းကောင်းလေး ပြင်ဆင်ထားပါ မိဂျမ်း ငါ့မိတ်ဆွေ ဒီနေ့ညနေစာ လာစားမှာမို့ ..."

"မိ မသိရပါလားကိုကို ..."

"မိအကြောင့်ပဲ မေ့နေတာ ညနေစာ လာစားမယ့်သူကို မိသိမှာပါ သော အတ္တရလေ ..."

"ဪ မိသိတယ်ကိုကို ဟို ‘အတ္တရ’ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ကိုသောကို ပြောတာမလား ..."

"ဟုတ်ပါ့ မိကဘယ်ဆိုးလို့လဲ ..."

လင်မယားနှစ်ယောက် ကြည်နူးသာယာနေတော့ ပန်းအိမ် ထိုအရှေ့မှ ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်တော့သည်။ သူတို့ပြောနေတဲ့ သူကိုတော့ ပန်းအိမ်မသိ။ မသိဆို ဈေးဝယ်စရာ ရှိချိန်ကလွဲရင် သူမက အပြင်ထွက်ရတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ယောင်းမသာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်မရှိ ဘာမရှိ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထွက်ထွက်လည်တာ။ မိဘကတော့ သူ့ယောင်းမမှာ မရှိပေ။ မိဘမဲ့ ဂေဟာကနေ ကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီး အဲကထားပေးလို့ ဘွဲ့တစ်ခုရကာ အလုပ်လက်မဲ့ အိမ်ထောင်မှုမနိုင် အောက်ခြေလွတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ပါ အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့အတူ ပြန်ပြီးနှိမ့်ချတဲ့ ယောင်းမ ဖြစ်နေတာ။

"ဘယ်သွားမလို့လဲ ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး ..."

လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းတို့ ရပ်ကာ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါသခင်"

ကိုယ့်အစ်ကိုကို ထိုသို့ခေါ်ရတာ ဟုတ်ကိုမဟုတ်ပေ။ နှုတ်ကျိုးခဲ့ပြီ ဆိုပေမဲ့ ပြေးကြည့်မှ ဒီမောင်နှမ ဒီမိသားစုလေးပဲ ရှိတာမို့ ကိုကြီးဆိုပြီး တစ်ခါတစ်ခါ နှုတ်မှထွက်မိတာတွေ ရှိသည်။ သူမကို သူမလည်း ပန်းအိမ်လို့ သုံးမိတာကအစ။

"အချို့တည်းဖို့ လက်လက်ဆက်ဆက် သစ်သီးလေးတွေဝယ်ပြီး သီးစုံဖျော်ရည်လေးပါ လုပ်ထားပေး ပြီးတော့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ငါးပိရည်ကျို စပ်စပ်လေး တစ်ခွက်နဲ့ တို့စရာအစုံ ပါပါစေ ..."

ငါးပိရည်ဆိုတာကြောင့် မိမိရဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ...

"ကိုကို မိ ငါးပိရည်နဲ့ မခံနိုင်ဘူး ..."

"မိရယ် သူနဲ့ကိုက မကြာခင် လုပ်ငန်းတွဲဖတ် လုပ်ရမှာ ဒါကြောင့် မိမခံ

နိုင်လည်း တစ်ရက်တော့ သည်းခံစားနော် သူ့မိဘတွေက တောကနေတက်
လာပြီး အောင်မြင်လာတဲ့ သူတွေဆိုတော့ ငါးပိမပါရင် သူတို့အတွက်
ထမင်းစား မဝင်လို့ မိရဲ့"

"ဒီလောက်ထိ ချမ်းသာပြီးမှ ဒါလေးကို မစွန့်ဘူးလား ..."

"ကဲပါမီရယ် ကို့ကို ချစ်တယ်မလား တစ်ရက်ပဲလေနော် ..."

"အွန်း ပြီးရော မိသည်းခံပေးမယ် "

အကဲပိုလွန်းကာ သူမကိုပင် ရှိတယ်လို့မထင်တဲ့ လူတွေကြောင့် ထိုနေရာ
က ထွက်သွားချင်ပေမဲ့ ခွင့်ပြုချက် မရသေးလို့ စောင့်နေရသေးသည်။

"နင် ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ သွားတော့ "

"ဟုတ် "

ပန်းအိမ်ချက်ချင်းပဲ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

"ဝင် သော ဒါကိုယ့်အိမ်လေ သောတို့အိမ်လောက် မခမ်းနားလောက်ဘူး
ထင်တယ် ..."

"မဟုတ်တာ ကိုသက်ရယ် တိုက်လေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးနဲ့ တကယ်
လှတယ် ..."

"ကိုကိုပြန်လာပြီလား ..."

သူတို့ စကားပြောနေချိန် မိမိရဲ့ သက်ထန်အနား အပြေးရောက်ခဲ့သည်။

"ဟုတ်တယ်မီ ဒါ သောအတ္တရလေ ... "

"ဟယ် ကိုသော နာမည်ကို မိကြားဖူးတာကြာပြီ အခုမှ မြင်ဖူးတော့တယ်
ဒါကြောင့် နာမည်ကြီးနေတာကို အသက်ကလည်း တအားမကြီးသလိုပဲ န

ပြီး ခန့်ညားနေရော ..."

ယောက်ျားဖြစ်သူကို ရှေ့မှာထားပြီး။ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ချီးမွန်းနေတာကြောင့် သက်ထန်မျက်နှာ ပျက်သွားသလို သောလည်း မျက်နှာမကောင်းပေ။ မိမိရဲက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရဲတင်းလွန်းလှသလို ဝတ်စားထားပုံကလည်း တကယ်ကို မြင်မကောင်း။

"မိ ကိုတို့ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ပါရစေကွာ ဒီမှာဧည့်သည် ရပ်နေရတာ အားနာစရာကြီး လောလောဆယ် မိဂျမ်းကို ရေအေးလေး နှစ်ခွက်ယူလာခိုင်းလိုက်..."

"ဟုတ်ကိုကို "

မိလည်း ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်အတိုကို ဝဲခါသွားအောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

တိုလွန်းနေတဲ့ ဂါဝန်အရောင်အောက်မှ ပေါင်တံဖွေးဖွေးနဲ့ အထဲက ဝတ်ထားတဲ့ပေါင်ပြတ် ဘောင်းဘီအတို အနီရောင်လေးကို အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ သောလနဲ့သွားရသည်။ ယောက်ျားရှိတာတောင် ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့ပြီး သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုလည်း ရှက်ရမှန်း မသိတဲ့ မိမိရဲ ပုံစံကြောင့် သောထိုနေရာမှ ထွက်သွားချင်ပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စ ရှိနေသေးတော့ ပြန်လို့မဖြစ်သေး။ သီးသန့်ဟိုတယ်မှာ စားသောက်ရင်း ပြောရအောင်လို့ ကိုသက်ကိုပြောကာ အိမ်မှာ လိုက်မစားဖို့ သူငြင်းပေမဲ့ ကိုသက်က အိမ်မှာပဲ စားရင်းဆွေးနွေးမယ် ဆိုတာကြောင့် ငြင်းမရတဲ့အဆုံး သူလိုက်လာခဲ့တာ မှားပြီထင်တယ်။ ထိုင်နေရင်း အောက်ကကြွေပြားတွေကို ကြည့်ရင်း တွေးနေတဲ့ သောတစ်ယောက် အရိပ်လေး တစ်ခုကြောင့် ဘေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်ရှည်တို့ကို ဖွဖွလေး စည်းနှောင်ထားပြီး ဆင်စွယ်ရောင် မျက်နှာလေးထက် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့

ဆံနွယ်တချို့ ကပိုကရိုကျနေတဲ့ မျက်နှာလေးက အေးချမ်းပြီး စိတ်ထဲ နွေးထွေးသွားရသည်။ မျက်တောင်ခပ်စိပ်စိပ် လေးကိုမှ ရှည်ပြီးကော့နေတော့ မျက်ဝန်းလေးတွေက ထင်ရှားစွာ သူ့ကိုကြည့်လာတဲ့ အကြည့်ကြောင့် သောရင် ပင်ခုန်ချင်သွားသည်။

"သော ဒါကကိုယ့်အိမ်က အိမ်ဖော် မိဂျမ်းတဲ့ ..."

"မိဂျမ်း"

သူနာမည်ကို သံယောင်ရွတ်လိုက်ချိန် တစ်ချက်မော့ကြည့်လာပြီး မျက်လွှာချကာ ထွက်သွားတဲ့သူကြောင့် သောနားမလည် ဖြစ်သွားရသည်။ နာမည်က မိဂျမ်းတဲ့ ပုံစံလေးက နုနုဖတ်ဖတ်နဲ့ ချစ်စရာလေးရယ်ပါ။ အိမ်ဖော်လို့ပင် ပြောရက်စရာမရှိ။ သူနာမည်ကို သူရွတ်မိချိန် သူမလေး မျက်ဝန်းမှာ ဝမ်းနည်းရိပ်လေး စွန်းထင်းသွားသလိုပဲ။ ဒီကောင်မလေးက ဘာလဲ။

"သော ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ "

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ကိုသက် မိဂျမ်းဆိုတာကြောင့် တွေးမိသွားတာ နာမည်နဲ့လူနဲ့ မလိုက်ဘူးနော် "

"ဪ နာမည်ဆိုတာ ပညက်ချက် တစ်ခုပဲလေ ပုံသေသက်မှတ်လို့မှ မရဘဲ ချမ်းသာလို့ပေးပြီး ဆင်းရဲနေသူတွေ တစ်ပုံကြီးမလား ..."

ဟုတ်နေတာမို့ သောအတွေးတချို့ ရပ်သွားပေမဲ့ သူမလေးအကြောင်းကို သိချင်မိသည်။

"ကိုကို မီထမင်းဝိုင်း ပြင်ထားတယ် စားရအောင်လေ ..."

"သွားရအောင် "

သောလည်း အနောက်မှ လိုက်ခဲ့တော့သည်။ ထမင်းဝိုင်းရောက်တော့

ဟင်းတွေက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနှင့် စားချင်စရာပေ။ သူ့အကြိုက် ငါးပိရည်ကိုမှ တို့စရာအစုံနဲ့ ပြင်ထားတာက ပိုပြီးစားချင်စဖွယ်။ ကြက်သည်း ကြက်မြစ် ဆီပြန်ချက်၊ သီးစုံကြော်၊ ချဉ်ရည်ဟင်း၊ တခြားဟင်း အမယ်တွေနဲ့ စားပွဲ ဝိုင်းက ပြည့်နေသယောင်။

"ကိုသော စားနော် အားမနာနဲ့ ရော့ အသည်းလေးလည်းစား ..."

သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးတော့ အားနာနာနဲ့ သူ့မှာစားရသည်။ ဒီ မိန်းမက လွယ်တော့မလွယ်ပေ။

အရသာ ရှိလွန်းလှတဲ့ ဟင်းတွေကြောင့် သောအကြိုက် တွေသွားသည်။ လက်ရာကောင်းလိုက်တာ။

ထမင်းကို စားကောင်းကောင်းနှင့် စားနေတာမို့ သောတခြားအရာတွေကို ဂရုမစိုက်မိတော့။ မိမိရဲကတော့ အရောင်တောက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သောကို စိုက်ကြည့်နေသလို သက်ထန်ကလည်း မိမိရဲကို ပြန်ကြည့်လျက်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး ခဏထိုင်နေချိန် အအေးဗန်းနဲ့အတူ ဟိုကောင်မ လေး ထွက်လာသည်။

မိ ကိုသောက မိဂျမ်းကို ကြည့်နေတာကြောင့် အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ မတ်တတ် ရပ်နေရာမှ ထိုကောင်မ အနားရောက်တာနဲ့ မသိမသာ ခြေထိုးခံလိုက် သည်။

တိုက်မိတာကြောင့် ပန်းအိမ်လည်း အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လက်ထဲမှ အအေး ဗန်းက လွတ်သွားပြီး ဖျော်ရည်တချို့ ဧည့်သည်ဆိုသူ၏ အင်္ကျီကို စင်သွားရ သည်။

နောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲ ခွက်တွေကျကွဲသံ ဗန်းကျသံကြောင့် ဆူညံသွား

သည်။

"ဟို ဟို ပန်း ..."

"မိဂျမ်း"

သူမစကားကို အဆက်မခံဘဲ ကိုကြီးက အော်လိုက်တာကြောင့် ပန်းအိမ် လန့်သွားရသည်။ သူမမှားတာပါ။ ပန်း လို့ယောင်ပြီး ထွက်မိတာကိုး။ သောကတော့ နားမလည်ဘဲ ရှုပ်ထွေးကာ သိချင်စိတ် များလာခဲ့သည်။ ပန်း တဲ့ ကောင်မလေး နှုတ်ကထွက်လာတာ။

"မိဂျမ်းတောင်းပန်ပါတယ် သခင် မိဂျမ်းနမော်နမဲ့ နိုင်တာပါ ဒီကအစ်ကို ကိုလည်းတောင်းပန်ပါတယ် မိဂျမ်းအသစ် ပြန်ယူပေးမယ်နော် ..."

ပြောလည်းပြော ခွက်အကွဲတွေကို ကောက်ကာ သိမ်းလိုက်သည်။

မိကတော့ ကျေနပ်နေလျက်။ သက်ထန်ကလည်း သူမိန်းမလုပ်တာကို သိ တော့ စိတ်ထဲကျေနပ်သွားသည်။ ဒီကောင်မလေးကိုအိမ်မှာ မထားချင် တော့။ ညီမ မလို့သာ ထားတာပြီးတော့ အိမ်ဖော်မခေါ်ချင်လို့။

"ပန်း"

ပန်းအိမ် သူ့ရဲ့ နာမည်ကို အခေါ်ခံလိုက်ရတာကြောင့် အံ့သြစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သော ရေဆေးချင်လို့ လို့ပြောပြီး မီးဖိုချောင်ဘက် ထွက်လာကာ ပန်းလို့ ထွက်သွားတဲ့ မိဂျမ်းကို သူပန်းလို့ ခေါ်လိုက်တော့ အံ့သြစွာ ထိုကောင်မလေးက လှည့်ကြည့်လာသည်။

"မင်းနာမည်ပန်းလား ..."

ပန်း ခေါင်းမခါသလို ခေါင်းလည်းမညိတ်ဘဲ။ ထိုလူကိုတိုက်ကာ အမြန်

ပင် ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ဘာလို့ လာမေးမှန်း မသိပေမဲ့ စိတ်တွေလှုပ်ရှား
ကာ လက်ဖျားတွေတော့ အေးစက်နေသည်။ ထိုလူ့ကြည့်ရတာ သူမနာမည်
အကြောင်းကို သိချင်နေပုံပင်။ မိဂျမ်းဆိုတာကိုလည်း မယုံသလို။ ဘွဲ့မရ
အလယ်တန်း မအောင်ပေမဲ့ လူအကဲတော့ သူမနည်းနည်း ခက်တတ်သည်။
ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ကိုကြီးသိရင် ...။ ဆက်မတွေးဘဲ ရပ်လိုက်တော့၏။
နောက်ဖြစ်လာမှာ သူမကြိုသိ နေလို့ပါ။ ဒီလူ သူမနာမည်ကို ကြားလိုက်
တာတော့ အံ့သြသည်။ အဲလောက်တောင် လျင်သည်တဲ့လား ...။

အပိုင်း ၂

"ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် ကိုသက် ကျေးဇူးပါနော် လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ "

"ရပါတယ်ဗျာ နောက်ရက်မှ ကွန်ဒိုဆောက်တဲ့ ကိစ္စဆက်ပြော ကြတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး မမီမီရဲ သွားပြီနော် ..."

လိုက်ပို့ပေးတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်နေပေမဲ့ မျက်ဝန်းတို့က အိမ်ထဲသို့ အကြည့်ရောက်နေသည်။ ထိုကောင်မလေးများ ထွက်လာလေမလားလို့။

ဒါပေမဲ့လည်း သူသာမျှော်နေတာ သူမလေးကတော့ အရိပ်ယောင်ပင် ပေါ်မလာတော့။

သော ပြန်သွားတာနဲ့ သက်ထန်နဲ့ မီမီရဲ သောအကြောင်း ပြောစရာရှိလာသည်။

"သူ့အကြည့်က မိဂျမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေ သလိုပဲ"

"လူကိုတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး မီ ဟိုကောင်မကို နာမည်နဲ့လူ မလိုက်လို့ သူစိတ်ဝင်စားနေတာနေမှာ"

"သူ့လိုလူက ဘာမှ မဟုတ်တာလေးကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား နောက်ဆို အဲ့ကောင်မကို ကိုသောလာရင် ဘာမှမခိုင်းနဲ့တော့ မိပဲလုပ်ပေးမယ်နော် ..."

တကယ်တော့ မိမိရဲ့ အကြံနဲ့ပြောတာပါ။ ဒါကို မယားချစ်တဲ့ သက်ထန်က သဘောမပေါက်။

"အင်းပါ ကိုယ့်ဇနီးလေး စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ် "

"အဲ့တာကြောင့် မိ ကိုကိုကို ချစ်နေရတာ ..."

"အဲ့စကားတွေနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကို မိခွေချနေတာမလား ..."

"ဒါပေါ့ ..."

"သိပ်ခွေတတ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို အနမ်းပေးချင်လာပြီ"

ပြောပြီး သက်ထန် မိမိရဲ့ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံအား ဆွဲယူ နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ ဟိုလူပြန်သွားတာနဲ့ သိမ်းစရာ ရှိတာသိမ်း ဆေးစရာရှိတာတွေ ဆေးကြောပြီး ပန်းအိမ်ထွက်လာချိန် လင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်ပေါက်မှာ တင် နမ်းနေတာကြောင့် မျက်နှာပူကာ အမြန်ပင် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ အိမ်မှာ အပျိုလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာတောင် မဆင်ခြင် ဖြစ်ပျက်နေတာ။ အရှက်ဆိုတာလည်း သူတို့မှာ ရှိမယ့်ပုံမမြင်။ ကိုယ်ကသာ ရှက်လို့ မြင်မကောင်းလို့ ရှောင်ရှောင်ထွက်ရတာ သူတို့ကထိုသို့ မဟုတ်။ တစ်ခါတလေ များဆိုရင် အိမ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောရရင် ကုန်မယ်မထင်။ မိမိရဲ့ဟာ ရှက်ကြောနဲ့ ချက်ကြော မှားဖြတ်မိခဲ့သလား မပြောတတ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း

"ဟူး သူတို့နဲ့ခက်တယ် ... ငါသူတို့နဲ့ဝေးအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ပြီးတော့ ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဝေးရာကိုလည်း မသွားနိုင်ဘူး ငါ့ဘဝကို ငါဘယ်လိုပုံဖော် ရမလဲ ..."

ထိုမေးခွန်း ထိုအတွေးတွေနှင့် ပန်းအိမ်ရှုပ်ထွေးခဲ့ရတာ အခါခါ။ အသိမရှိဘာမရှိ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ သူမ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမ

လဲ။ အလုပ်ကိုင်ရှာဖွေဖို့ ထွက်ရအောင်လည်း ဘတ်စ်ကား မစီးတတ် စီး
တတ်ခဲ့ရင်တောင် လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိ။ ဈေးဖိုးကို ကိုကြီးက သူမအား
အတိကျပေးပြီး ချက်ခိုင်းသူမို့ပါ။ ထို့အတူ အိမ်နဲ့ ဈေးကလွဲရင်လည်း သူမ
မသွားတတ်တော့။ ရွှေတိဂုံဘုရားတောင် ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့ သူမမွေးနေ့မှာ
ပထမဆုံး အကြိမ်ရောက် ဖူးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တခြား ဈေးဝယ်စင်တာတွေ
ရောက်ဖူးပေမဲ့ ထိုအချိန်က သူမနေရာတွေ မမှတ်ထား။ ဘယ်သွားသွား ဒ
ရိုင်ဘာနဲ့ အမြဲ Ipadထဲက ဂိမ်းဆော့လိုက်ပြီး နေရာရောက်မှ ဆင်းတတ်သူ
မို့ ရောက်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေ ဘယ်လမ်း ဘယ်နေရာမှာ ရှိမှန်းမသိတော့။ သူမ
အတွေးထဲ အိမ်ကို အလည်ရောက်လာတဲ့ လူကဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမ
နာမည်ကို သူဘာလို့ သိချင်တာလဲ။

"ဘော့စ် ကျွန်တော့်ရောက်ပြီ "

ဝင်လာတဲ့ အတွင်းရေးမှူးအား သော ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

"မနေ့က သက်ထန်ဆိုတဲ့ လူကိုမင်းမှတ်မိတယ်မလား မျိုးခန့် "

"မှတ်မိပါတယ် ဘော့စ်"

"မှတ်မိရင် အဲ့လူရဲ့အိမ်က မိဂျမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း ငါတစ်
ပတ်အတွင်း သိချင်တယ် မဖြစ်ဖြစ်အောင် စုံစမ်းခဲ့"

"ဗျာ"

သူ့စကားကြောင့် မျိုးခန့်အံ့ဩသွားသည်။ မအံ့ဩဘဲ နေရာလား
ဘယ်တော့မှ မိန်းကလေးအကြောင်း စကားမစသူ။ အလုပ်ကိစ္စတောင်
မိန်းကလေးနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် များသောအားဖြင့် သူ့ကိုသာလွှတ်ပြီး
မလွဲသာတဲ့ အခြေနေနဲ့ အရေးကြီးတဲ့လူမှ လိုက်တွေ့တဲ့လူက အခုတော့

အပြင်လူမဟုတ်ဘဲ သူများအိမ်က ကောင်မလေး အကြောင်းကို စုံစမ်း
ခိုင်းသည်ဆိုတော့ ထိုကောင်မလေးက ဘာတွေများ စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းနေလို့လဲ။

"ငါပြောတာ ကြားလား မျိုးခန့်"

"ဟမ် ... ဟုတ် ကြားပါတယ်ဆရာ ..."

"ကြားရင်သွားတော့ နေ့လယ် အဲလူ ကွန်ဒိုဒီဇိုင်း အသစ်တွေ လာကြည့်
မယ်ပြောတယ် အဲတာ မင်းစီစဉ်ထား ... ဒီဇိုင်းကောင်းတာလေးတွေရွေး
ကျန်တာ သူဒီဇိုင်းရွေးပြီးရင် စီစဉ်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... "

မျိုးခန့်လှည့်ထွက် သွားတာနဲ့ သော အာရုံထဲ မနေ့က ကောင်မလေးရဲ့ ပုံ
ရိပ်တွေ တရေးရေး ပြန်မြင်လာသည်။

မျိုးခန့် ဘော့စ်အား အကဲခက်ကြည့်လိုက်ရာ အရင်နဲ့ မတူတာတော့
သိသာလှ၏။

"မိဂျမ်း ... မိဂျမ်း မြန်မြန်လာစမ်း ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား ... မိဂျမ်း
....."

ပန်းအိမ် အလုပ်လုပ်နေရာမှ ရှေ့သို့ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ကိုကြီး အလုပ်သွား
တာနဲ့ မမီမီရဲက ထိုသို့ပင်။ ယောက်ျားရှိရင် ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ပေါင်း
နှိပ်စက်တာ ခံရသလို ယောက်ျားမရှိရင် မိန်းမလုပ်သမျှ ခံရသေးသည်။
ဘယ်တော့များမှ သူမဒီဝဋ်က ကျွတ်ပျံ့မလဲ။

"ဖြန်း"

ရောက်ရောက်ချင်း ပါးတစ်ဖက်ကို ရိုက်ခံလိုက်ရတာကြောင့် ပူထူသွားတဲ့

ပါးအား လက်နဲ့အုပ်ကိုင်ရင်း မိမိရဲအား နားမလည်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

"နင်ငါ့ကို ဘာပြန်ကြည့်တာလဲ ကောင်မ ဟမ် ငါ့ကို ပြန်လုပ်ချင်လို့လား ..."

"မလုပ်ပါဘူး ... ပန်း ... မိဂျမ်း ဘာလုပ်လို့လဲ သခင်မ"

သူမစကား ဆုံးတာနဲ့ ဆံပင်အား ဆောင့်ဆွဲပြီး ခေါင်းကိုအောက်သို့ ဆွဲချလိုက်။

"နင်မြင်လား ... နင်ထုတ်ထားတဲ့ ဖိနပ်ကို မမြင်လည်း မြင်အောင်ကြည့် " ပန်းအိမ် သိလိုက်ပါပြီ။ သူထုတ်ခိုင်းထဲ ရှူးဖိနပ်အနီရောင်က ထိပ်မှာ နည်းနည်းလေး ပွန်းနေလို့ပါ။ ဒါနဲ့သူမကို ပါးရိုက်ရရောလား။ ရင်ထဲတော့ နာကျင်မိသည်။

"မိဂျမ်း မိဂျမ်း မြင်ပါတယ် သခင်မ"

"မြင်ရဲ့သားနဲ့ နင်ဘာလို့ ဒီဖိနပ်ကို ထုတ်လာတာလဲ ငါအရေးကြီး ကိစ္စ ချိန်းထားတာ နင်မသိဘူးလား ..."

ဤသို့ဤ၎င်း အပြစ်ရှာတတ်သူဟာ မမီပင်။ သူမအရင် တစ်ခါလည်း အရေးကြီး ကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး အင်္ကျီနဲ့အလိုက် ဖိနပ်ထုတ်ခိုင်းရာ သူထုတ်ခိုင်း ထားတဲ့ ဖိနပ်အဖြူက နည်းနည်းလေး ပေနေသည်မို့ အနက်ရောင်ကြိုး သိုင်း ဒေါက်မြင့်လေး ထုတ်ပေးရာ အပြစ်ရှာပြီး ဖိနပ်အဖြူကို ပေနေတာ တွေ ပြောင်အောင်သုတ်ခိုင်းသည်။ အခုလည်း လဲချပေးထားရင် ရတာကို သိပေမဲ့ အရင်လို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖိနပ်ပွန်းရာလေးကို ပျောက်အောင် သူသေ ချာ လုပ်ထားပါရဲ့ မြင်ဖြစ်အောင်မြင်ပြီး ပါးရိုက်ခံရ သေးသည်။

"ပန်းအိမ် သေချာလေး လုပ်ထားပါတယ် သခင်မ"

"မလိုချင်ဘူး အဲ့အပွန်းရာလေးက ငါ့အတွက် အနှောင့်ယှက် ဖြစ်စေတယ်"

ကောင်မရဲ့ အေးပေါ့ နင့်လို လူတောမတိုးတဲ့ ဟာမကဒါတွေ ဘယ် နားလည်မလဲ "

ပြောရင်း ဖိနပ်တွေ ထားရာဘက်ကို လှည့်ထွက်သွားသည်။

"ရပ်မနေနဲ့ ကျွန် မ အခိုင်းစေမ ငါ့နောက်ကလိုက်ခဲ့ သောက်ချိုးတစ်စက် မှ မပြင်ဘူး ..."

ပန်းအိမ် မျက်ရည်ဝဲနေတာကို မကျအောင်ထိန်းရင်း အနောက်က လိုက်ခဲ့ သည်။ အမြဲပြောခံ နေရတာဆိုပေမဲ့ ထုံမသွားဘဲ နာကျင်မှုတွေသာ တိုးလာ ရသည်။ အရင်ဘဝကများ ဝဋ်ကြွေးရှိခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ပြန်ပေးဆပ်နေ ရတာ လား။

သူစီးချင်တဲ့ ဖိနပ်ကို ယူပြီးတာနဲ့ အရှေ့ပြန်ထွက် လာခဲ့သည်။

"ရော့ ငါ့ကိုစီးပေးစမ်း"

အမိန့်သံနဲ့ ခိုင်းနေတာကို မလုပ်ပေးချင်လို့လဲ မဖြစ်။

"ကြိုးကိုသေချာတပ်လေ ဒါလေးတောင် မစီးတတ်ဘူးလား"

ဘာမှပြန်ပြော မနေတော့ဘဲ ပန်းအိမ်ဖိနပ်ကြိုးကိုသာ တပ်ပေးနေလိုက် သည်။ ပြီးတာနဲ့ မတ်တတ်ရပ်ချိန် နောက်ပါးတစ်ဖက်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ရိုက်ခံလိုက်ရတာကြောင့် လူကယိုင်ကာ ဝင်လာတဲ့လူနဲ့ တိုက်မိပြီး ထိုလူ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားရသည်။

"အဆင်ပြေရဲ့လား ..."

ထိုလူရဲ့ အမေးကိုမဖြေဘဲ ပန်းအိမ်အနားမှ ပြေးထွက်ခဲ့တော့တယ်။ လူ ကနာကျင်တာရော တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက် သွားတာကြောင့် ရှက်ပြီး သူမ ပြေးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူ ဘယ် သူလဲ။ မမီနဲ့ ဘာပတ်သတ်လဲ သူမသိချင်တော့။

"ဘယ်လိုလဲ ရဲရဲ ဒီလိုအချောလှလေးကို အိမ်မှဖွတ်ထားရလား ..."

မင်းပိုင်စိုး စကားကြောင့် မိမိရဲ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီလူ့အကြောင်းကို သူမ မသိရင်ခက်မယ်။ မိန်းမဆိုရင် ငယ်ငယ်ကြီးကြီး မင်းပိုင်စိုးတို့က အလွတ်ပေးတတ်သူ မဟုတ်။ သူမတောင် သူ့ဆီကရနေလို့ ကပ်နေတာ လွယ်တော့မလွယ်ပေ။ အခုတော့ သူမလွတ်လပ်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ထိုလူက မိဂျမ်းကို မျက်စိကျနေ သလိုလို။

"မင်းပိုင်ကရော ရဲ အိမ်လာဖူးသလား ..."

"ရဲက အိမ်ကိုမှမခေါ်ဘဲ"

"အဟင်း ... ဟုတ်ပါပြီ အခုဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ "

"ဒီလိုပဲ စုံစမ်းလာရတာပေါ့ ကိုယ်လာတာ မှန်သွားပြီ ရဲကြည့်ရတာ သူ့ကို မကြည်ဘူးထင်တယ် ကိုယ့်ကိုယ်ပေးမလား ရဲ"

"မင်းပိုင်လိုချင် လိုက်လေ တစ်နေကုန်အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ပြီးရင်တော့ ရဲလိုချင်တာ မင်းပိုင်ပေးရမယ်နော် တစ်ခုရှိတယ် ဒီကောင်မကို သတိထားပါ သိပ်မလွယ်ဘူး ..."

"ရပါတယ် မင်းပိုင်စိုးအကြောင်း ရဲသိပါတယ် စိတ်ချ အပေးအယူဆိုတာ ရှိနေမှတော့ ရဲဆီကနေ သူ့ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်လာရင် ရဲလိုချင်တာသာ ပြော အခုတော့ ကိုယ်တို့ချိန်းထားတာ ရဲမမေ့ သေးဘူးမလား ... သွားရအောင် ..."

ဒီနေ့ သူနဲ့မီ နောက်ဆုံးပါပဲ။ နောက်ရက်ကစပြီး မိဂျမ်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းစပြီ။ စိတ်တော့မကောင်းဘူး မိဂျမ်း နင့်ဘဝကို ဘယ်သူကယ်တင် ပေးမလဲ။ သူမ စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်သည်။